

[Statsministeren]

alle er enige om. Det er derfor, vi gør så stor en indsats i disse år på at fremskaffe flere uddannelses tilbud og at forbedre kvaliteten, altså gøre dem helt tidssvarende og relevante. Det vil utvivlsomt lykkes i løbet af i år og næste år at fremskaffe yderligere 25.000 uddannelses tilbud. Det kan vi altså lægge oven i den i forvejen høje standard, og det synes jeg egentlig er ganske godt, men det er utvivlsomt også nødvendigt.

Derefter er den store opgave at gøre de uddannelser, hvor det viser sig, at der er høj arbejdsløshedsprocent, mere målrettede.

Når vi taler om de helt særlige forsøg på uddannelse af langtidsløse, møder vi det tungeste af alle problemerne, og flere af ordførerne har i dag nævnt de tal, vi har til rådighed om, at forsøgene på at få de langtidsløse i sving igen, falder for dårligt ud. Det er et forfærdelig svært og tungt problem og naturligvis et af de vigtigste for os at tage fat på. Hvordan kan vi gøre disse uddannelser mere målrettede, så der er en større sandsynlighed for, at en langt højere andel kommer i praktisk beskæftigelse igen?

Jeg mener også, vi skal sætte os det mål, at vi skal væk fra adgangsbeholdningerne. De er jo nu afskaffet på en række områder, men vi skal naturligvis i løbet af få år afskaffe dem fuldstændig, og her får vi naturligvis også den lettelse, at antallet af unge i hver årgang bliver betragtelig reduceret om ganske kort tid.

Fru Grete Schødt stillede et spørgsmål til mig, som jeg da bestemt skal besvare. Det drejede sig om de 21-24-årige, som regeringen gerne vil gøre en indsats for at aktivere, også på utraditionel vis. Fru Grete Schødt spørger: Hvis der nu er tale om, at de f.eks. skal assistere på hjemmehjælpsområdet, er det så ikke rigtigt, at de får en egentlig uddannelse? Man kunne måske føje til, at de så også skal i fagforning osv. Efter min og regeringens mening skulle vi netop ikke gå den vej. Regeringens tanke er, at vi skal undersøge, om vi på dette område – og der kan også være andre områder, hvor der er tale om offentlig service – kan lade unge, som har en rimelig baggrund for det, i alderen 21-24 være en slags føl eller assistenter, som optræder sammen med de uddannede på feltet. Taler vi om hjemmehjælpsområdet, hvor der er behov for flere hænder til assistere, skulle de unge en tid arbejde sammen

med de uddannede hjemmehjælpere, og så skulle de naturligvis under vejledning deltage i de mest elementære opgaver, hjemmehjælpen påtager sig, altså f.eks. indkøb. Det kan jo godt tage noget tid, fejning, støvsugning, rydde op, vask, strygning, sådan nogle funktioner, som i og for sig ikke kræver en direkte faglig uddannelse, og hvor de unge har en mulighed for at lære en hel masse selv, når de går sammen med uddannede hjemmehjælpere, der meget ofte er erfarne husmødre, og som er øvede i omsorg for andre mennesker. Man skal også huske, at det, der er tale om, er formentlig midlertidige job. Fatter nogen af de unge – og sådan skal det da nok gå – derefter interesse for senere at blive uddannet på feltet, så er det kun godt, men det skal altså ikke være betingelsen. Uddannelse skal ikke være en forudsætning for at kunne gå, lad os bare bruge udtrykket, til hånd. Et sådant uddannelseskrav er der heller ikke i så mange andre jobtilbud, så derfor siger regeringen: Lad os nu ikke komplicere dette her, det kan man sagtens sørge for, lad os ikke komplicere det og bureaukratisere det. Lad os forhandle med de pågældende fagforbund, og lad os håbe, at vi kan finde en ganske utraditionel praktisk løsning, som betyder, at et antal unge i en periode, mens det er svært at komme i uddannelse eller i normalt job på arbejdsmarkedet, kan få en fornuftig beskæftigelse til glæde for dem selv og til glæde for de mennesker, som får en forbedret offentlig service derved.

Fru Mimi Jakobsen fremhævede og med rette, at der naturligvis, når vi nu skal tale arbejdsmarked, og når vi nu skal tale fremskaffelse af flere job, er behov for meget andet end blot en dagpengereform. Jeg mener, og det gør regeringen, at øjeblikket er modent for det store forsøg på at få bred tilslutning til en tidssvarende dagpengeordning, som ikke mindst skal indebære en finansieringsreform, men det er da langtfra det eneste, det er ét element. Det havde jeg lyst til at fremhæve. Man ville også gøre sig skyldig i en fejltagelse, hvis man mente – jeg ved godt, at der er nogen, der mener det, men det er altså gammeldags, og jeg kan ikke støtte det – at det alene skulle være lønniveauet, som var afgørende for et lands erhvervslivs konkurrenceevne. Sådan er det jo ikke. Lønnen indgår i omkostningsniveauet som en betydningsfuld faktor, variabelt betydende fra fagområde til fagområde afhængig